

New York

Äntligen var dagen som jag väntat på i flera månader här. Idag var dagen då jag skulle åka till stor staden New York i USA. Jag och min mamma hade gått upp tidigt i morse för att åka till flygplatsen och nu stod vi här vid passkontrollen som var ockuperad med människor som skulle säga hejdå till sina nära och kära. För min mamma var detta ett jättestort steg, för första gången någonsin skulle hon skicka iväg sin enda dotter till ett främmande land. "Det är bara 14 dagar" påminde hon sig själv om. Men jag visste att det var jobbigt för henne, man kunde se det i hennes blåa ögon som brukar ha en glimt av glädje, men nu var de sorgsna. För tionde gången idag gav hon mig en stor kram, jag drog in doften av mammas parfym och visste att det var ett tag kvar tills jag skulle få känna den doften igen. "Jag älskar dig Sofia, ta hand om dig nu! Och ring varje kväll!" viskade min mamma i mitt vänstra öra innan hon släppte taget om mig. "Jag lovar, varje kväll! Jag älskar dig mest av allt" ropade jag till henne medan jag åkte upp för den långa rulltrappan och gick vidare mot utgången. Äntligen skulle jag få lämna Partille, åka till USA och för första gången träffa Sandra.

Även om det är mer än två år sedan sen jag började prata med Sandra på twitter så känns det som det var igår hon berättade för mig om hennes spännande liv i USA. Hon berättade om alla snygga killar, något som jag började fantisera om med tanke på att jag inte tycker det finns några snygga killar här i Partille. Hon berättade om sin skola och alla evenemang hon brukar gå på, det verkade som hon levde ett liv som man bara såg på TV. Efter att bara pratat med varandra i fem minuter så klickade vi direkt. Efter första gången vi pratat gick det inte en dag då vi inte pratade med varandra. Sandra var min bästa vän på andra sidan jorden, vi började skypa och det tog inte lång tid innan vi båda bestämde oss för att jag skulle komma dit och hälsa på. Jag var förvånad över att mina föräldrar sa ja med tanke på att jag är ända barnet och aldrig varit borta från mamma och pappa i mer än två nätter. Men det spelade ingen roll, jag var överlycklig och hade aldrig sett fram emot något så mycket som detta. Sandra skulle komma och hämta upp mig på flygplatsen i New York sedan skulle vi spendera två hela veckor med varandra.

Efter tolv långa och jobbiga timmar var jag äntligen framme vid utgången, det hade varit en jobbig flygtur. Jag hade aldrig flugit innan så det var läskigt och konstigt att flyga själv, jag hade ingen aning om att man skulle få ett sånt obehagligt lock i öronen och att luften skulle vara så torr. Om jag bara tog några få steg till skulle jag få se Sandra för första gången. En känsla som jag känt många gånger innan gick genom min kropp, den känslan man känner innan man ska gå fram för klassen och presentera en presentation eller känslan som uppstår när man står i kön till den största, läskigaste och högsta berg och dalbanan på Liseberg. Jag var nervös och även rädd, tänk om hon skulle vara någon annan än vad jag trott och ville skada mig? Jag hade inte tid att tänka på det mer för dörrarna öppnades och jag såg Sandra stå där med sin mamma. Hon såg precis likadan ut som alla gånger jag sett henne i webbkameran, hennes blonda hår hävde fram hennes gröna ögon och hennes leende var större än någonsin innan. "SOFIAAAAAAAAAAAAA!!!" ropade hon och kom springandes mot mig, hon öppnade sin famn och gav mig en stor kram, jag kramade tillbaka och var helt överlycklig att vara här. Runt om mig kring oss hörde jag röster som pratade engelska, alla hade olika dialekter. Innan jag åkte hit hade jag läst lite om USA, det finns 50 delstater och i varje stat pratar man olika dialekter. Det är ju en likhet med Sverige, runt om i Sverige pratar man olika dialekter. Jag rycktes ur mina tankar när Sandras muskulösa armar släppte taget om mig. "It's so great to finally see you in real life, we're gonna have so much fun these two weeks!" sade hon till mig med glädje i sin röst, jag höll verkligen med och kunde inte vänta på att se vad hon hade planerat.

Vi satte oss i Sandras mammas bil, en svart Range Rover och åkte mot deras lägenhet. Sådana bilar brukar man inte se i Partille, motorvägen var full av coola bilmärken som jag aldrig sett innan. När jag kollade ut genom det stora bilfönstret och fick en blick av stor staden New York blev jag helt fascinerad, det var så mycket bättre än vad jag hade förväntat mig. Höga skyskrapar överallt och gatorna kryllade av gula taxibilar, taxibilar ser man inte så ofta i Partille och om man ser de så är de vita och tråkiga. Än en gång rycktes jag ur från mina tankar, denna gången för att vi var framme vid lägenheten. När jag gick ut ur bilen åskådade jag något som jag aldrig sett innan, en otroligt hög byggnad som var jätte lyxig. Vi gick in i hissen där det redan var några människor. Folket i hissen började genast prata med mig, de frågade ifall jag var ny här och hur jag mådde. Jag märkte direkt att människor här i New York var mer sociala än de i Partille och inte lika instängda. De tog knappt en minut innan vi kom upp till hösta våningen där de hade sitt penthouse, de bodde alltså på tak våningen.

Jag och Sandra hann inte ens komma innanför dörren innan vi kastade oss på hennes gigantiska säng och började prata om allt och alla. Vi var båda så glada att äntligen få träffa varandra. Vi pratade om hur hon hade det i sin skola, hon berättade att det var en sådan typisk amerikansk skola som man ser på filmer. Jag visste inte riktigt hur jag skulle förklara min skola då jag inte riktigt hade något att jämföra med. Dock var jag helt säker på att det var annorlunda från hennes glamorösa skola i New York City. Vi hade så mycket att prata om att vi inte märkte att solen gick ned och det var dags för middag. Sandras mamma hade beställt hem mat, vilket var ganska vanligt i deras familj. Vi åt en hamburgare portion, något som jag inte alls äter ofta.

Efter en lång dag lade vi oss i våra sängar, även då kunde vi inte sluta prata. Det var som vi alltid hade något att säga, men efter ett tag så började Sandra att andas tyngre och jag märkte direkt att hon hade somnat. För mig tog det dock lite längre tid, jag låg och tänkte på min familj. Dagen hade gått så fort och vi hade haft så kul att jag hade glömt av att tänka på mamma. Jag tog upp min mobil men blev nästan bländad av den starka ljusstrålen som uppstod när jag tryckte på hemknappen. Jag öppnade upp ett nytt meddelande och skickade iväg ett sms som berättade att jag hade det bra och att jag saknade henne. Sedan bäddade jag ned mig i sängen, lade huvudet på kudden och försökte sova, men det fungerade inte riktigt. Det var massor av buller utanför fönstret, även om vi bodde på högsta våningen. Äntligen förstod jag vad "Staden som aldrig sover" betydde, klockan var över ett på natten och det var fullt av musik och människor som pratade utanför. Aldrig någonsin hade jag upplevt detta i det lilla samhället Partille, efter klockan åta på vardagar så var det helt tyst. Efter att jag funderat över hur olikt Partille är mot New York kände jag hur mina ögonlock sakta stängdes, hur jag blev avslappnad och de tog inte lång tid innan jag började andas tyngre och tillslut somnade även jag.

Efter frukost nästa morgon så bar det ut mot staden, Sandra skulle visa mig hela New York City. Dagen spenderades med en hel del shopping och vi gick in i affärer som jag aldrig sett innan. Människorna här var helt annorlunda från människorna i Partille. I Partille såg nästan alla likadana ut, många har samma stil och kläder. Så var det inte här, vid varenda hörn såg jag nya kläder och stilar, jag såg inte en enda person som hade samma klädesplagg som någon annan. Klimatet här var också annorlunda, det var fuktigt och varmt. Jag kunde inte riktigt sätta fingret runt om ifall jag gillade värmen eller om det bara var jobbigt. Jag svettades även om jag bara hade ett vitt linne på mig och ett par shorts, hela kroppen blev klabbig och äcklig och jag var absolut inte van vid ett sådant klimat. Hemma brukar det regna för det mesta och när det väl är sol så är det inte så varmt eller fuktigt.

Resten av veckan fortsatte på samma sätt, vi gick ut på stan och varje gång fick jag se nya saker. New York var fullt av människor och var mycket mer stressigt än Partille. I Partille ser man samma sak varje dag och inget nytt händer, i New York var det tvärtom. New York var helt annorlunda mot Partille, det fanns mycket mer tjocka människor än vad det finns där hemma. Det beror nog mest på att på att i varenda hörn i New York fanns det en McDonalds. Under dessa två veckor hade jag lärt mig att i USA äter man mycket mer onyttig mat, människorna är mer öppna och pratsamma än i Partille. Sporten är helt annorlunda, i USA är det amerikansk fotboll och basket som står i centrum medan det är Fotboll som är populärt hemma. En annan skillnad var att naturen och samhället som såg helt annorlunda ut. New York är en stor stad med massor av skyskrapor och andra stora byggnader, inne i city fanns det inte heller så mycket naturområden som det finns i Partille. Jag lärde mig också att i Partille känner man igen nästan varenda person som går förbi, men i New York ser man nya människor hela tiden.

Efter att jag spenderat två veckor tillsammans med Sandra i New York så var det dags för mig att åka hem. Jag hade haft den bästa tiden i mitt liv men det skulle ändå bli skönt att komma hem. Jag saknade de stora gräsmattorna och själva lugnet och tryggheten som Partille erbjuder. Men nu stod vi på flygplatsen och skulle säga hejdå till varandra, vi både grät då vi visste att det skulle dröja en lång tid innan vi skulle få se varandra igen. Det var jobbigt att se Sandra gråta, speciellt när jag visste att det var på grund av mig. Hennes tårar rann ner för hennes kinder och hennes mascara började droppa och tillslut var hon helt svart runt ögonen, jag såg nog inte bättre ut själv. Som tur var hade vi lovat varandra att nästa gång skulle Sandra komma och hälsa på mig i Partille så att hon kanske skulle kunna förstå varför New York var en sån stor sak för mig.